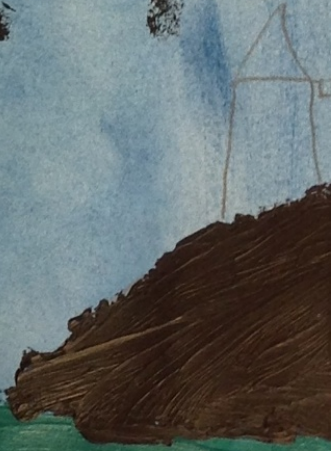

Legenden om Cristalifen

Legenden om Cristallen
Melvín Djurberg

2013

<http://bibblis.se>

Tack till:

Gustav Moritz som hjälpt
mig med att rättstava och
idér.

Om du hittar några stav fel eller stor
bokstav och punkt. Kontakta mig via
Twitter @skatemelvin

1

Malle var på väg till idrotten. När Malle var framme gick han in i omklädningsrummet som luktade blöta handdukar och deosprej. Det var många i omklädningsrummet. Omklädningsrummet var vitt. Alla bytte om och sedan sprang alla in i den gröna gympasalen. Det var som vanligt, Malle smög alltid in sist.

- Som vanligt sist, tänkte Malle och gick in i gympasalen. Malle gick och satte sig på sin plats. Sen kom Micke in. Det var gympaläraren.

- Idag ska vi köra lite klättring, sa han tufft.

Malle var den enda som sa ja. De andra glodde på honom som om han var en idiot. Malle tyckte det var lite pinsamt. Micke drog igång klättringen. Malle fick inte något bra grepp om ribbstolen eller repen. Han försökte men ramlade ned i golvet som en hög med ben. Han hade inte så mycket muskler men han önskade att han kunde klättra som de andra killarna. Micke stampade fram till där Malle låg och gapade. Micke skrek som när en hund skäller.

- Malle, du duger inte till någonting. Du klättrar sämre än medvetlös apa, fast du ser ut som en spindel. sa Micke och alla skrattade.

Malle blev ledsen och kastade repen redskap omkring sig. Sedan sprang Malle ut ur gymnasalen och tog sin grejer. Han drog. Malle kände att han hade en klump i magen och en kaktus i halsen. Sen gick Malle till torget och satte sig på en bänk som var grön och torkade av tårarna från kinderna. Efter en stund gick Malle till ett bageri och köpte kakor. Han ville bli större. Malle gick vidare mot tunnelbanan. Det luktade avgaser. Vid perrongen såg han en massa tåg åka förbi. Sedan kom det tåget Malle skulle med. Malle satt på tåget och käkade kakor. Det var gott. Malle var vid den stationen han skulle av vid. Han gick av och sedan ned för trapporna, sedan igenom skogen. Det luktade fuktigt och gräs.

Han kom hem och satte sig i soffan. Han sa högt för sig själv;

- Jag behöver två sekunders vila.

Två sekunder efter så knackade det på dörren.

- Jag menade inte bokstavligen. Suckade han.

Sedan knackade det några gånger till på dörren så till sist orkade inte Malle med några fler knackningar. Han gick till dörren när Malle öppnade dörren. Där stod det en stor ekorre med en yxa av guld och röd hjälm.

Den gick raka vägen in. Malles ögon var stora som tallrikar.

- Känner jag dig? Stammade han.

- jag tror inte det. Sa den Ekorren och satte sig i en fåtölj i vardagsrummen. yxan föll med ett klonk i golvet så det blev ett litet märke.

- Jag heter Hubbiti, sa den mystiska ekorren.

- ...Malle, sa Malle.

Hubbiti kollade runt. Sedan resten han sig igen och tittade Malle rakt i ögonen.

- Malle, jag kommer och hämtar dig på lördag, sa ekorren. Jag måste dra till mitt träd nu men, Du Malle, jag ringer dig klockan tio på lördag.

Malle hade ingen telefon men Hubbiti verkade höra vad han tänkte.

- Det fixar jag, sa han och ställer fram en stor mörkgrön gammal telefon som från ingenstans. Fem sekunder senare så var Hubbiti borta och Malle var ensam kvar. Malle tänkte att han hade inbillat sig.

2

Malle var hemma själv. Det var skönt. Just då ringde den gamla mörkgröna telefonen. Malle gick till telefonen och tryckte på den stora gröna högtalarknappen som såg ut som en oval. I andra änden hörde Malle Hubbiti säga;

- Möt mig vid trapporna ned till källaren och Malle svarade okej.

Lite senare var Malle vid trappan och gick ned. Det luktade unket och det knarrade i den. Malle såg ett starkt ljus och ser Hubbiti. Malle undrade vad är det för skimrande ljus.

- En portal ser du väl! fräste ekorren.

- Ja det visste jag väl, sa Malle.

- Kom igen hoppa i portalen Malle.

-Varför då sa Malle.

- Gör det bara.

- Okej. När Malle hoppade så kändes det konstigt. Det var som om man åkte i ett stort blått rör. När de kom ut ur portalen så kändes det som att han landade på hårt trä och löv. När Malle kollade upp så såg han små varelser som gick runt i stora träd. Det var ett konstigt ställe tyckte Malle. Hubbiti talade om att de måste till palatset.

-Vad är det här för ställe frågade Malle.

- det här är trädia sa Hubbiti. Malle kollar sig omkring.

De vandrade länge bland gigantiska grenar och till slut var Malle och Hubbiti framme vid palatset. Det hade blivit kväll och det var fest. Det var lampor överallt och det var dans och prick skytte och så fanns det glass. Det var smaskit tyckte Malle. Malle hade total glömt bort att han var ledsen. Han hade glömt sin skola och fast han var ibland träd hade han glömt att han inte kunde klättra. Han dansade och åt glass.

3

Nästa dag så vaknade Malle i en säng av trä och ull. Han kollade ut genom fönstret och såg två trekantiga solar. Han såg dom små varelserna gå runt och arbeta genom ett fönster. Malle kände sig mycket gladare efter igår. Han gick upp, ut och kollade sig omkring. Då kom Hubbiti och sa;

- Nu vaknar du, slöfock!

Hubbiti fiskade i en väska och räcker över en slangbella och en påse som man kan knyta runt midjan. Där i fanns stenar. Malle undrade vad han skulle med det här till. Innan han fick svar kom något svart flygandes bland dom täta löven.

- En rökbomb, skrek Hubbiti. Spring och göm er!

Alla sprang i panik åt alla håll. Hubbiti tecknade åt Malle att han gömma sig. Malle hoppade in bakom ett uppvällt bord. Precis när han landade bakom bordet kom en varelse fram som en raket.

- Kumbiti! viskade någon med rädsla i rösten.

När han landade så såg Malle den illaluktande varelsen med bara ett öga. Han var som en ödla, kort och kraftig som en stubbe. Med kliv så det skakade i hela plattformen gick kumbiti fram och slog till en av invånarna så att han flög iväg som en vante. Då kom Malle på att han fått en slangbella och stenar stora som ett suddgummi. Malle tog upp slangbellan och en sten Malle drog tillbaka stenen som han satt framför den starka gummisnoden och släppte. Malle träffade den illa luktande varelsen rätt på den armen precis innan han tänkte slå nästa bybo med den stora handen. Kumbiti kollade snabbt åt det hållet där stenen kom ifrån. Då sa Hubbiti;

- det var i sista sekund.

Malle såg en pinne han tog den och gick fram och skrek att han skull låta honom vara.

- Eller så blir det strid.

Varelsen stod och skrattade och sa då valde han nog strid.

- Kom an då, sa Malle.

Så blev det strid. Malle såg den enögda varelsen som hade massa med flugor runt sig och luktade som en död padda.

Varelsen tog en pinne. Varelsen sa

- Ett steg till och lord Garion kommer och förstör hela er värld.

Malle gick sakta framåt men invånarna stoppade honom.

Invånarna sa att han inte skulle ta ett steg till. När Malle

kollade tillbaka så såg han varelsen springa iväg. Malle

frågade vad det där var? Hubbiti svarade det där var

Kumbiti. Vem är lord Garmond och vad är det som är så

farligt med honom? Hubbiti berättade att det vågar ingen

säga

- Men vad är det som är så farligt med honom? tjtade

Malle.

- Jo om vi inte betalar 50 rubiner och 1000 diamanter så

klår han upp hela vårt land.

Malle frågade om det finns något som kan besegra

honom.

- Det finns det men det är ett mäktigt svärd och en sköld,

sa Hubbiti.

Hubbiti berättade vidare att det var en farlig resa dit.

Ingen hittade dit riktigt och de som har försökt kom inte

tillbaka.

- Nu sticker vi sa Malle tufft.

- Var? sa Hubbiti.

- Hämta dom där grejerna.

4

- Okej sa Hubbiti. Men man får ta det försiktigt vid dom klippiga bergen för där finns det 20 meter stora sten jättar.

Malle svalde och sa att han förstod.

När Malle och Hubbiti satt i det stora luft skäppet så såg Malle en massa små flygande varelser som var gröna, gråa och hade päls.

- Vad är det där för något? frågade Malle. Hubbiti sa jättefort

- Ducka!!!

- Varför då? ropade Malle.

Plötsligt blev allt svart och så gungade det till. Sen så började skeppet luta och borden gled sakta nedåt. Så hörde man att hela ballongen sprack. Skeppet föll fort som en sten som ramlat ned för ett stup. De slog i marken med en smäll. När Malle klättrade till dörren och öppnade så hade dom landat på ett berg.

- Ehhh Hubbiti, du borde komma och kolla på det här, sa Malle.

Dom tittade ut. Dom hade landat på dom klippiga bergen. Malle kollade sig omkring och då han ett femkantigt berg. Precis när allt blivit stilla kände dom hur hela luft skeppet lyftes uppåt av något. Hubbiti tog två fall skärmar som såg väldigt dåliga ut.

- Hoppa nu Malle, beordrade Hubbiti.

Malle hoppade och drog i ett snöre så att skärmen fälldes ut. Det kändes konstigt att falla sakta ned. När Malle och Hubbiti landade på marken så tog dom loss fallkärmar. Då såg dom den 20 meters stora stenhjätten som stod och åt på luftskeppet. Hjätten tittade på dem och ställde ned skeppet. Den tog loss en stor stenbit från stenberget. De var svarta som aska och hade lite mossa på sig.

Jätten kastade den stora svarta stenen. Malle satte den högra handen framför ansiktet och då såg han ett blått sken. Då kollade Malle fram och så såg han när den stora stenen gick i små bitar. Det var som när det snöade, fast sten. Malle var förvånad. Vad var det han kunde göra? Malle tittade på jätten. Skulle det funka? Han siktade handen mot stenjätten likadant som när han krossade den stora stenen. Blixten träffade Jätten som flög iväg som ett bowling klot som rullade ned för en backe. Nu så såg Hubbiti grottan där det hemliga vapnet låg.

5

Malle och Hubbiti sprang mot grottan som om dom såg en massa guld. När dom var framme vid grottan så åkte det upp en massa spjut ur den steniga marken. Spjuten var dammiga så det flög dam åt alla håll. De var när att bli träffade och ett spjut stack upp precis framför näsan och den nuddade lite som när man drar nageln mot skinnet. Malle pustade tungt. det var nära ögat! Malle tyckte att formen på ingågen var lite konstig den hade barativå kanter. Han ryckte ut ett spjut och gav till Hubbiti och tog ett till sig själv. Så gick dom in det var äckligt utanför för det var helt slämligt. Dom kom in i ett rum fullt med knappar i marken. Det fanns en skylt som det stod "om du går på fel knapp så är du dödens". Knapparna var svarta och fyrkantiga och vägarna var buckliga. Först tänkte de gå ut på knapparna med Malle stannade och tänkte lite. Luften var tjock och det luktade unket. Malle kastade ut en sten på golvet för att se vad som hände och då så kom det en pil mitt från ingen stans. Nu fick Malle en klump i magen. Malle gick och hoppades på att han gick på rätt knappar.

När Hubbiti såg vapnet sa han att det var det som de letade efter. Det hemliga vapnet. Malle och Hubbiti kutade ut över alla knappar så det sprutade pilar. De klarade sig precis. de kom över till andra sidan och Malle skulle just ta upp det hemliga vapnet som låg i en springa. Men då hoppade Kumbiti fram och skrattade.

- du tror väl att du ska få det hemliga vapnet?!

- Ja det ska jag, sa Malle tufft och tecknade till Hubbiti att han skulle kasta sitt spjut. De kastade sina spjut. Spjuten träffade i Kumbitis tröja så att han fastnade i väggen.

- okej lika bra att dra. sa Kumbiti och så öppnades en lucka som lede någonstans. Kumbiti smet ned i luckan. Malle och Hubbiti sprang fram och tog vapnet.

6

När Hubbiti och Malle var utanför grottan så kom dom överens om att gå mot ondskan. Dom gick en liten bit och då kom den gröngråa, onda varelsen som tog sönder det stora luft skeppet. Malle och Hubbiti gömde sig bakom en stor, grå sten. Då hoppade Kumbiti, som stod uppe på ett berg och höll utkik, fram och tog tag i Hubbiti. Malle tog fram sin slangbella och drog bak gummibandet som var laddad med en kantig sten i. Malle sa:

- Släpp Hubbiti eller så släpper jag gummibandet!!

Kumbiti kastade en rökbomb och röken som grå spridde sig över dom stora stenarna. När röken försvann såg Malle när Kumbiti sprang iväg med Hubbiti under armen. Malle skrev på ett papper att han kommer om ett tag sen så tog Malle ett dött grässtrå som var brunt och knöt fast lappen på en sten.

Malle sköt iväg stenen. Stenen flög iväg och träffade Hubbiti som läste meddelandet och gjorde tummen upp med sin långa tumme. Men när Malle inte såg Hubbiti något mer så kändes allt hopplöst och tårarna kändes tunga, som sten som sakta rann ned för kinderna. Det kändes som om han aldrig skulle komma framåt. Allt blev svartare och mörkare när Malle klättrade upp för det kol-svarta berget. Då rullade det ned en sten som var vit som ett papper. Det var ett papper! Malle hoppade ut för att få tag på det. Malle tog stenen som pappret satt fast på. Han hoppade över till berget som låg på andra sidan och av en slump landade han rakt i en fuktig, mörk grotta. Malle satte sig och läste vad det stod på pappret. Det stod "Kommer du snart eller? Jag har suttit här i två minuter". Malle tänkte att det var typiskt Hubbiti att ha så dåligt tålamod. Malle hoppade över och tog tag i en vass klippkant och började klättra uppåt med ena handen. När han kom upp fick han en stor chock för han såg en massa gigantiska och läskiga jättar som gick runt och vaktade det hotfulla, svarta slottet. Han sprang fort med långa steg och snubblade in bakom långa, brända stockar.

7

När Malle såg det svarta tornet med det runda, spetsiga taket blev han sur för att han visste att Hubbiti var där inne. Han smög sig fram genom jättarnas ben och kom fram till den stora stenborgen som såg ut som en ruin. Den gamla knarriga vindbryggan som var sne av när jättarna hade råkat sparka till den, var nedfälld. Malle sprang in och sprang rakt fram men det fanns flera gånger så Malle visste inte vilken gång han skulle ta. Malle bestämde sig till slut för att ta den långa gången med den röda mattan i och när mattan tog slut så var det en stor dörr rakt framför honom. Malle sparkade upp dörren istället för att använda en kofot och dörren flög upp med en farlig fart och med smäll som gjorde så att det vibrerade i hela rummet. När Malle kom in så såg han lord Garion. Lord Garion var stor som en gran och luktade som om han hade duschat i cigarraska. Lord Garion såg ut som en demon och varulv i ett.

Han var fasansfull och skrek så högt att jättarna fick hålla för öronen.

- Du kan lika gärna gå tillbaks för du är ju så värdelös!

Malle tänkte precis öppna dörren för att gå därifrån och vända tillbaka till den goda delen av världen men då vände han sig om och sa till Lord Garion:

-Vad sa du till miiiiig? samtidigt som han gnuggade sin stump mot handflatan.

8

Malle vände sig om och gick sakta tillbaka Lord Garion och tog fram sitt glansiga svärd och sin blåa sköld med en gul krona på. Då började lord Garion att skratta sitt onda skratt och sa:

- Tror du att en fyrkantig sköld kan besegra mig? Sen började Malle att springa mot Lord Garion men precis då svängde Malle undan och klättrade upp i en svart, lång gardin som svajade genom vinden. Malle hoppade med svärdet framför sig mot Lord Garion och högg till Lord Garion så han ramlade ned som en sten. Malle ställde sig med svärdet och sa lite kaxigt:

- Vad kan du göra nu då? Då sa Lord Garion:

- Jag kan göra det här! och så tog han svärdet som Malle höll i och svingade det mot Malle. Då kom Malle på att han hade slangbellan som satt fast i ett bälte. Han klättrade upp bakom en gardin som var kolsvart och satte fast den lilla hållaren i gardinen som gjorde så att det såg ut som om han var där bakom. Malle gled sen sakta ned och sprang och tog ett rep som satt fast i Lord Garions kolsvarta tron. Men innan Malle hann kasta repet runt Lord Garion så slog Lord Garion till Malle så han flög iväg rätt in i väggen. Men Malle gjorde en knut på repet så det blev ett lasso.

Malle svingade det genom luften och kastade repet hårt och bestämt. Det fastnade i svärdet och så drog Malle

i lassot så svärdet flög rätt ur handen på Lord Garion. Och så sprang Malle mot Lord Garion och höll svärdet rakt framför sig. Han träffade Lord Garion rätt i magen med svärdet och så sa han:

- Vem är det som är värdelös nu då.

När Malle drog ut svärdet ur Lord Garions mage så kände man hur solen kom tillbaka. Allt blev varmare och det började växa upp en massa gräs runt slottet. Blommor och buskar växte upp, det började lukta sommar istället för nedbrända stockar. Det kom djur ner från bergen som sprang mot gräset för att få mat. Fåglarna kvittrade glatt och allt kändes som innan Lord Garion hade förstört allt. Malle drog ned Hubbiti från den stora väggen där han satt fastkedjad och sa:

- Gud vad glad jag är att se dig Hubbiti. Då kom mer än femtio luftskepp som flög genom luften. Alla luftskeppen landande och då sprang alla byborna och kramade Malle hårt och glatt. Sen sprang dom in och kom ut med en kristall som var var spetsig som ett rakblad. Malle hörde sin mamma säga att det var mat och då skyndade sig Malle till portalen och gick in. Då kom Malle till sin värld och det var lika regnigt som det var när Malle kom till portalen. Malle tittade på klockan och den var fem som när Malle gick in i portalen. Då kom Malle på att det kanske inte hade gott någon tid alls.

Jag heter Melvin djurberg och jag är 10 år.
Jag inspireras av Hobbit.
när jag skrev min fantasy roman.

Tack för att du har läst min bok.

